

DE DUIVELSDIEF

Lisa Maxwell bij Boekerij:
De laatste magiër
De duivelsdief

Lisa Maxwell

DE DUIVELSDIEF

Vind de stenen. Houd de dief. Wreek het verleden

ISBN 978-90-225-8555-9

ISBN 978-94-023-1192-1 (e-book)

NUR 285

Oorspronkelijke titel: *The Devil's Thief*

Vertaling: Maren Mostert

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © DPS Design & Prepress Studio

Zetwerk: Text & Image, Assen

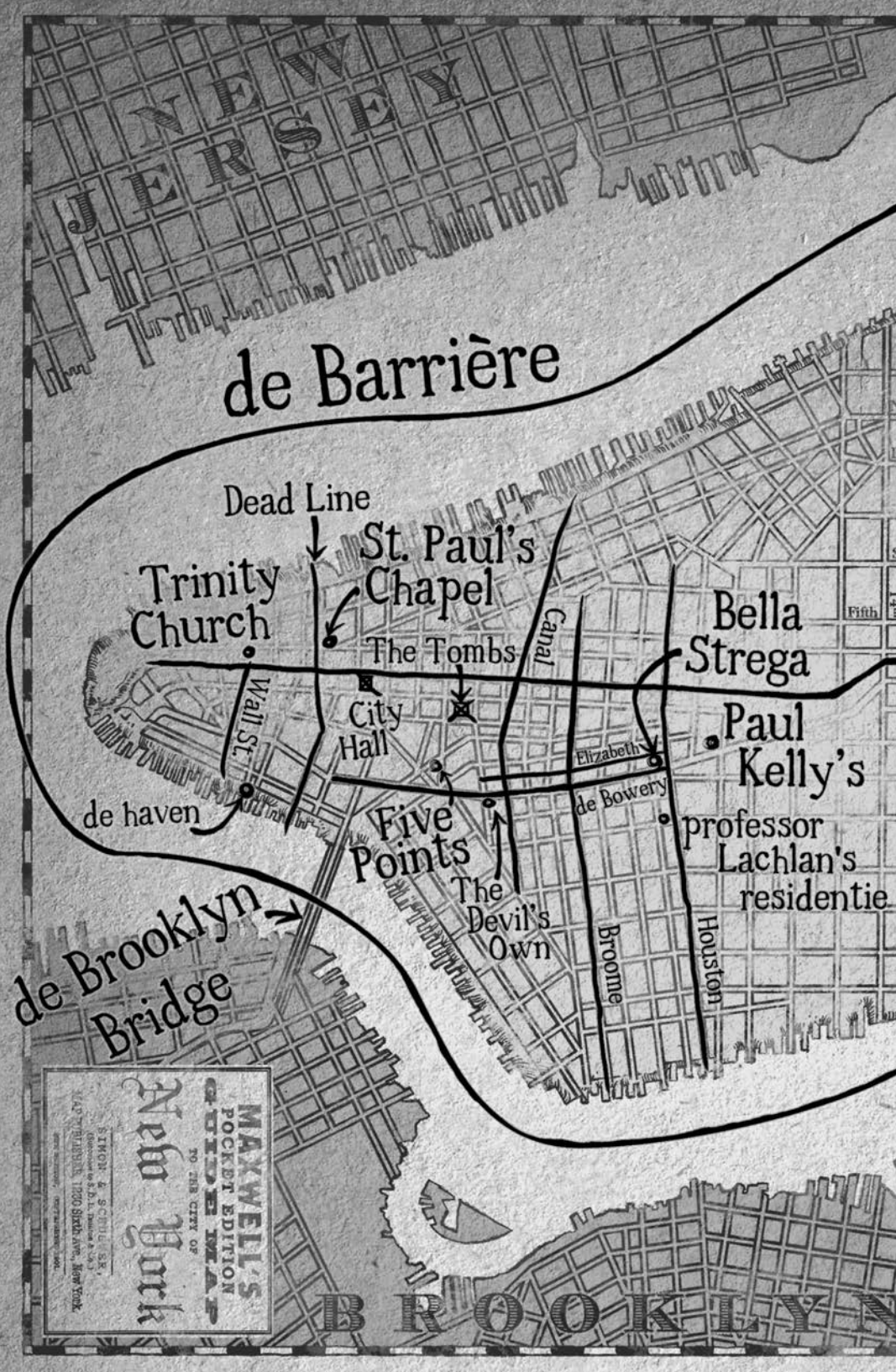
© 2018 Lisa Maxwell

© 2019 Nederlandstalige uitgave Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Olivia en Danielle

Het gebeurt niet vaak dat je iemand tegenkomt
die een ware vriend is én een goede schrijver
-E.B. White

de Barrière

Trinity Church

Dead Line

St. Paul's Chapel

The Tombs

City Hall

Canal

Bella Strega

Paul Kelly's

professor Lachlan's residentie

de haven

Wall St

Elizabeth

de Bowery

Broome

Houston

Five Points

The Devil's Own

de Brooklyn Bridge

SIMON & SCHULDER, S.
 (Publishers of S. D. L. Mather & Co.)
 1427 BROADWAY, 11208 SIXTH AVE., NEW YORK
 TO THE CITY OF
NEW YORK
MAXWELL'S
POCKET EDITION
GRID MAP

BROOKLYN

HUDSON RIVER

Wallack's
Theatre

Schwab Mansion

Haymarket

Broadway

CENTRAL
PARK

Satan's
Circus

J. P. Morgan's
Mansion

Khafre
Hall

EAST RIVER

BLACKWELL'S ISLAND

QUEENS

EXPOSITION UNIVERSELLE & I

Lindell Boulevard
Entrance

Tyrolean Alps

Asia

Cairo

The Pike

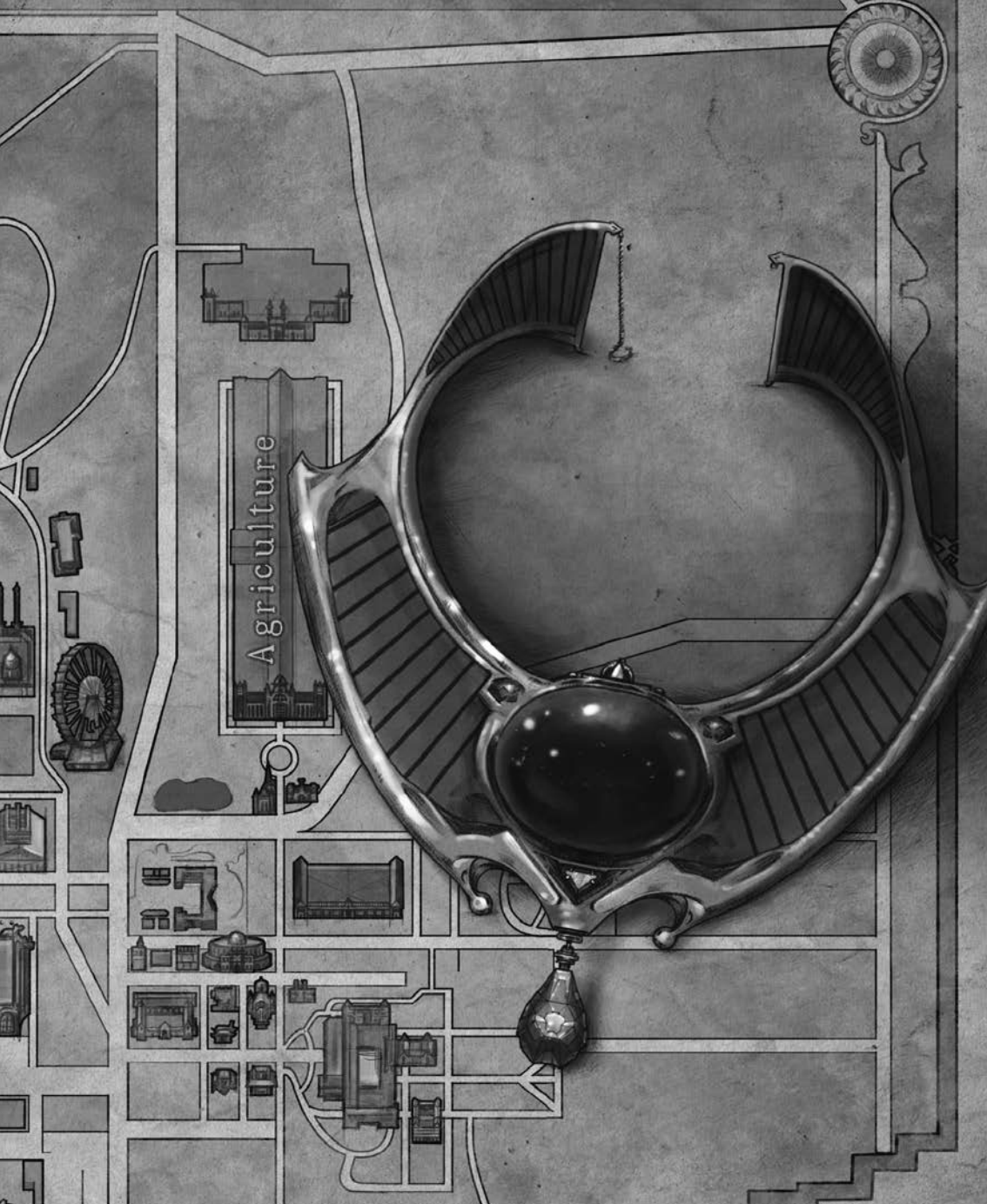
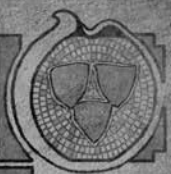
Creation

Chinese Cliff
Village Dwellers

WORLD'S FAIR

INTERNATIONALE DE ST. LOUIS

ST. LOUIS 1904

DE DIEVEGGE

1902 – *New York*

De dievegge keerde de stad de rug toe en daarmee alles wat ze ooit was geweest en alle leugens waarin ze had geloofd. De pijn van verlies had haar verbitterd, de last van haar herinneringen had haar veranderd, ze was bikkelhard en kil geworden als een diamant. Maar de dievegge droeg de herinnering aan alles wat ze was kwijtgeraakt als een wapen met zich mee tegen wat haar te wachten stond nu ze de Brooklyn Bridge tegemoet ging.

De donkere weg strekte zich voor haar uit en leidde naar de horizon waar de lucht al donker kleurde en de lage gebouwen en kale boomtoppen in schaduw hulde, in een land waar ze nooit van verwacht er te zullen komen. In voetstappen uitgedrukt was de afstand niet eens zo groot, maar tussen haar en de overkant van de brug bevond zich de Barrière met zijn vernietigende kracht.

Naast haar stond de Magiër. Eens was hij haar aartsvijand geweest. Toch was hij altijd haar gelijke gebleven. Nu was hij haar bondgenoot, en ze had alles geriskeerd om voor hem terug te komen. Hij huiverde, maar ze wist niet of dit door de koude avondlucht op zijn blote armen kwam of doordat de werkelijkheid – of de onmogelijkheid – van wat ze moesten doen tot hem doordrong.

Zijn stem bereikte haar als een fluistering op de wind. ‘Nog maar een dag geleden had ik mijn dood gepland. Ik dacht dat ik er klaar voor was, maar...’ Hij keek haar aan en zijn grauwgrijze ogen verraadden alles wat hij niet had uitgesproken.

‘Het gaat ons lukken,’ verzekerde ze hem, niet omdat ze wist dat het waar was, maar omdat ze geen andere keus hadden. Ze was dan misschien niet in staat geweest het verleden te veranderen of onschuldige mensen te redden, en ze kon haar fouten ook niet rechtzetten, maar de toekomst zou ze wél veranderen.

Achter hen naderde een tram die de rails onder hun voeten liet vibreren.

Maar op de plek waar ze stonden kon niemand hen zien.

‘Geef me je hand,’ gebod de dievegge hem.

Met vragende ogen keek de Magiër haar aan, maar ze stak hem haar blote hand toe. Met een enkele aanraking kon hij haar gedachten lezen, haar hoop en haar angst, en kon hij haar buitenspel zetten. Het was beter dat ze wist hoe hij er nu over dacht.

Een tel later pakte hij haar hand stevig vast, de palmen tegen elkaar aan gedrukt.

Ze merkte amper hoe koud zijn hand was, omdat zijn krachten haar huid deden tintelen toen ze hem aanraakte. Ze had de warmte van zijn magische gave al vaker gevoeld, maar nu bespeurde ze ook nog iets anders. Een golf onbekende energie kroop over haar huid en leek haar grenzen af te tasten, alsof die energie een manier zocht om bij haar binnen te dringen.

De macht van het Boek.

Hij had geprobeerd het haar uit te leggen en haar gewaarschuwd nadat ze vanuit de toekomst waar hij haar naartoe had gestuurd was teruggekeerd, een toekomst waarvan hij had gedacht dat die veilig was. *Al die macht zit in mij*, had hij haar verteld.

Maar ze had hem niet begrepen, tot dit moment.

Nu werd de vertrouwde warmte van zijn magische gave overvleugeld door een sterkere magie, een macht die eens in de bladzijden van de *Ars Arcana* was opgesloten, die de dievegge tussen haar rokken had verstopt; een boek waarvoor de mensen om wie ze gaf hadden gelogen, gevochten en waren gestorven. De energie begon omhoog te kruipen, hij omsloot haar pols, tastbaar en zwaar als de zilveren armband om haar arm.

Aan de rand van haar bewustzijn dacht ze stemmen te horen fluisteren.

‘Hou ermee op,’ siste ze de Magiër met opeengeklemd kaken toe.

Zijn reactie klonk kortaf en gespannen. ‘Ik doe mijn best.’

Toen ze naar hem opkeek stond zijn gezicht gepijnigd, maar zijn ogen waren helder en in de irissen glinsterden kleuren waar ze geen naam voor had. Hij ademde diep in, waarbij zijn neusvleugels zich een beetje opensperden van de inspanning, en even later vervaagden de kleuren, tot zijn ogen weer hun gewone grauwgrijze kleur hadden. De warmte, die als ranken om haar arm kroop, nam af en daarmee verstomden ook de stemmen die ze aan de grenzen van haar geest had horen schrapen.

Ze begonnen te lopen. Weg van hun stad, hun enige thuis. Weg van haar berouw en haar fouten.

Terwijl ze de eerste kabels van de brug van baksteen en staal passeerden, was elke stap er één dichter bij de plek die mogelijk hun dood zou worden. Zo vlak bij de Barrière waarschuwde zijn koude energie iedereen met de oude magie om uit de buurt te blijven. De dievegge kon de ijsskoude tentakels van deze verdorven macht voelen, ze klauwden naar haar, naar haar diepste wesen.

Maar deze waarschuwing hield haar niet tegen.

Er was te veel gebeurd. Er waren te veel mensen doodgegaan, en allemaal omdat zij voor het gemak bereid was geweest in leugens te geloven, en omdat ze zo beïnvloedbaar was geweest. Die fout zou ze niet nog een keer maken. De waarheid over wie en wat ze was had haar vanbinnen verteerd en alle leugens waar ze ooit in had geloofd weg geschroeid. Leugens over de wereld en over haarzelf.

Haar pijnlijke berouw was door vlammen verteerd en wat over was gebleven was een meisje van vuur en as. Met littekens. De smaak in haar mond riep de gedachte aan wraak op, wat haar besluit sterkte en haar voeten aanzette door te blijven lopen. Na alles wat er was gebeurd en alles wat ze had geleerd, had ze niets te verliezen.

Ze had álles te verliezen.

Vlug zette ze die sombere gedachte van zich af, en ze ademde diep in om rustig te worden, zodat ze de leegte tussen de seconden kon vinden die om haar heen zweefden. Vroeger had ze de tijd of haar gave om die te manipuleren niet als iets bijzonders beschouwd, maar nu wist ze beter. Tijd was de essentie van het bestaan – ether – de substantie die de wereld als geheel bijeenhield. Nu was ze blij dat ze álles kon waarnemen: lucht en licht, materie zelf; alles wat aan de grenzen van het tijdweb trok.

Hoe was het mogelijk dat ze dit niet eerder had gezien? Het was zo verbluffend duidelijk.

De rinkelende bel van een tram waarschuwde hen en nu aarzelde ze niet langer om de seconden te vertragen. Toen de wereld om haar heen stilviel verstomde het geratel van de tram. En haar adem stakte in haar keel.

‘Esta?’ vroeg de Magiër met bezorgde, schorre stem. ‘Wat is er?’

‘Zie je dat dan niet?’ Ze deed geen moeite om haar verwondering te verbergen.

Voor haar glinsterde de Barrière in het licht van de ondergaande zon, zijn macht straalde er in warrig bewegende energiebanen vanaf. Zichtbaar en haast tastbaar. In alle kleuren die ze zich maar kon voorstellen, en sommige kende

ze niet eens. Net als de kleuren die ze in de ogen van de Magiër had gezien, waren deze ook wonderschoon. *Angstaanjagend.*

‘Vooruit, doorlopen,’ spoorde ze de Magiër aan, hem naar de Barrière meevoerend. Ze kon het pad zien dat tussen de kronkelende tentakels van die macht door slingerde en hen ongedeerd door de Barrière heen zou leiden.

Ze bevonden zich te midden van de wervelende kleuren, de hand van de Magiër als een ijzeren greep om de hare, koud en klam van angst, toen ze ineens de duisternis opmerkte. Het begon aan de rand van haar blikveld, zoals de donkere vlekken die voor je ogen dansten nadat je in fel licht had gekeken. Eerst waren het nog stipjes, maar het donker vloeide geleidelijk haar hele blikveld binnen, als inkt die in water oplost.

Het was altijd een koud kunstje voor haar geweest om de leegte tussen de seconden te vinden en ze vast te houden, maar nu leek de tijd haar te ontglippen en het was of de vaste vorm van de seconden oploste, alsof ze werden opgeslokt door dezelfde diepe duisternis in haar gezichtsveld.

‘Rennen!’ riep ze hem toe terwijl ze haar grip op de tijd voelde verzwakken.

‘Wát?’ De Magiër keek haar aan en zijn ogen waren nu ook beschaduwd door de voortkruipende zwarte duisternis.

Plotseling werden haar benen slap en wiebelig, waardoor ze struikelde. De ijsskoude energie van de Barrière streek langs haar huid als een vlijmscherp mes. Het werd zwart voor haar ogen en de wereld om haar heen loste langzaam op in het niets.

‘Rennen!’

DEEL 1

DE BLANKE VROUW

1902 – *New York*

De blanke vrouw lag op sterven en Cela Johnson kon er helemaal niets aan doen. Toen ze naar het hoopje ellende in vodden en viezigheid in de hoek toe liep trok ze haar neus op. De stank van zweet en urine vermengd met iets wat op rotting leek, hing benauwend in de lucht. Het was de zware, zoete walm van dat laatste die Cela vertelde dat de vrouw het einde van de week niet zou halen. Misschien de nacht niet eens. Het voelde alsof de dood in eigen persoon de kelder al had betreden en alleen nog zijn moment afwachtte.

Cela wilde dat de dood zou opschieten. Haar broer Abel kwam morgenavond thuis en als hij de vrouw in het huis vond zou de hel losbarsten.

Het was verdomd naïef geweest van haar om het mens in huis te nemen. Ze begreep niet wat haar twee dagen geleden had bezielde toen ze instemde met Harte Darrigans verzoek. Ze mocht de magiër graag, hij was een van de weinigen in het theater die de moeite nam haar in de ogen te kijken wanneer hij een praatje met haar maakte, en ze had het idee dat ze bij hem in het krijt stond, omdat ze zonder dat hij ervan afwist de jurk met sterren voor Esta had gemaakt. Maar zo veel was ze hem nou ook weer niet verschuldigd dat ze nu opgescheept moest zitten met zijn verslaafde moeder, dat onmens.

Harte was altijd al een gladjanus geweest, meer dan goed voor hem was. Hij was net als de kleefstenen die ze op de kostuums voor de artiesten plakte: voor het publiek leken haar creaties te glinsteren als echte edelstenen, maar dat was alleen te danken aan de licht- en rooeffecten op het podium. Haar kostuums waren van goede kwaliteit, met rechte naden en gelijkmatige steken, maar de glitter en glans was nep. Van dichtbij kon je zo zien dat de stenen van gepolijst glas waren.

Met Harte was het ook een beetje zo. Het probleem was alleen dat de meeste mensen niet door zijn glitter en glans heen prikten.

Ze moest echter niet zo harteloos over de doden denken. Ze had gehoord wat er eerder die dag op de Brooklyn Bridge was gebeurd. Harte had een of andere misleidende truc uitgeprobeerd en was uiteindelijk van de brug gesprongen, zijn dood tegemoet. Dat betekende dat hij niet terug zou komen om zijn moeder op te halen, zoals hij haar had beloofd.

Toch... Darrigan was op het eerste gezicht dan wel veel glitter en glans maar achter die façade was hij een ruwe diamant, oprecht en waarachtig. Dat vermoeden had Cela altijd al gehad, maar ze wist het echt zeker toen hij voor haar deur stond met een verloederde vrouw in zijn armen die hij vasthield alsof ze hem het dierbaarst was van alles. Ze vond dan ook dat ze niet kon weigeren zijn laatste wens in te willigen en zijn moeder bij te staan in haar naderende eind.

Twee dagen geleden was de vrouw zo diep in een opiumdroom verzonken dat niets haar wakker had kunnen maken. Maar de opium was al gauw uitgewerkt, en toen was het kreunen begonnen. De met laudanum vermengde wijn die Harte had achtergelaten was na een dag al op, de pijn van de vrouw had echter veel langer aangehouden. Gelukkig wekte ze nu een vredige indruk.

Met een diepe zucht knielde Cela bij haar neer, voorzichtig zodat haar rokken niet al te vies werden van de keldervloer. De oude vrouw lag niet te slapen, zoals ze had gedacht. Haar naar het plafond starende ogen stonden glazig en haar borst bewoog onregelmatig op en neer. Bij elke oppervlakkige ademhaling klonk een rochelend geluid dat Cela's vermoeden bevestigde: Hartes moeder zou het loodje leggen voor de volgende dag aanbrak.

Misschien moest ze zich daar rot over voelen, maar ze had Harte beloofd voor de oude vrouw te zorgen en het haar een beetje gemakkelijk te maken, niet om haar leven te redden. Cela was naaister van beroep, geen wonderdoener, en Hartes moeder, Molly O'Doherty had hij haar genoemd, was niet meer te redden. Dat kon iedereen zien.

Hoe dan ook, de vrouw verdiende een beetje steun in haar laatste uren, ongeacht hoe diep ze in haar leven gezonken was of hoe erg ze ook stonk. Cela pakte de kom met warm water die ze naar de kelder had meegenomen en begon het voorhoofd van de vrouw en het opgedroogde speeksel om haar mond te deppen, maar de vrouw verroerde zich niet.

Toen Cela haar zo goed als ze kon had gewassen zonder haar te veel te storen, hoorde ze voetstappen boven aan de houten trap.

‘Cela?’ Het was Abel, haar oudere broer, die eigenlijk nog niet thuis hoorde te zijn. Hij was nachtwaker op de slaapwagons op het traject van New York Central en hij zou vanuit Chicago onderweg naar huis moeten zijn, in plaats van hier boven aan de trap te staan.

‘Ben jij het, Abe?’ Ze krabbelde overeind van de vloer en streek het haar uit haar gezicht. De vochtige kelder zorgde ervoor dat het om haar slapen begon te krullen. ‘Ik dacht dat je trein pas morgenochtend aan zou komen.’

‘Ik heb mijn dienst geruild voor een slaapwagon eerder op de dag.’ Ze hoorde hem een paar treden af lopen. ‘Wat ben je beneden aan het doen?’

‘Ik kom nu naar boven.’ Ze pakte snel een pot perziken als smoes waarom ze in de kelder was en liep de trap op voordat hij naar beneden zou komen. ‘Ik was net wat fruit gaan halen voor het avondeten.’

Abe torende in zijn uniform boven haar uit. Onder zijn ogen had hij kringen van vermoeidheid, waarschijnlijk omdat hij twee diensten achter elkaar had gedraaid om naar huis te kunnen. Hij glimlachte naar haar met dezelfde lach die hun vader ooit had.

Abel Johnson sr. was een grote tanige man geweest met de bouw van een handarbeider. Hij was in de zomer van 1900 om het leven gekomen, toen er rellen in de stad waren uitgebroken nadat Arthur Harris was gearresteerd, omdat hij een blanke man had neergestoken die een politieagent in burger bleek te zijn. En ook al had haar vader er niets mee te maken, toch was hij verzeild geraakt in de haat en razernij die in die verhitte maanden door de stad raasden.

Op sommige dagen dacht Cela dat ze zich haar vaders stem of de klank van zijn lach haast niet meer voor de geest kon halen, alsof hij langzaam uit haar geheugen begon weg te glippen. Maar het maakte een hoop goed dat Abe haar bijna dagelijks de lach schonk die hij van zijn vader had.

Op momenten als deze viel het haar op hoeveel haar broer op haar vader leek. Dezelfde tanige bouw, hetzelfde hoge voorhoofd en de hoekige kin. Dezelfde bezorgde trekken en groeven van vermoeidheid in zijn gezicht, dat daar eigenlijk nog te jong voor was, door de lange dagen die hij bij de spoorwegen maakte. Hij was het evenbeeld van zijn naamgenoot. De diepgelegen ogen waren kastanjebruin met gouden vlekjes, maar de roodbruine huidskleur had hij van hun moeder. Cela’s eigen huid was veel donkerder en leek op het glanzende bruin van hun vader.

Abels gezicht klaarde helemaal op toen ze over het avondeten was begonnen. ‘Ga je iets lekkers voor me maken?’

Ze fronste. Omdat ze zo in beslag was genomen door het verzorgen van de oude vrouw was ze niet naar de markt gegaan en had ze alleen de pot met perziken die ze in haar hand hield. ‘Als je bedenkt dat ik je pas morgenavond thuis verwachtte, zul je genoeg moeten nemen met havermoutpap en perziken. Dat is wat ik voor mezelf wilde maken.’ Zijn gezicht betrok en hij zag er zo teleurgesteld uit dat ze haar lach moest inhouden. Ze tilde haar rokken op en kwam een paar treden omhoog. ‘O, kijk nou niet zo –’

Voordat ze kon uitpraten klonk een zachte kreun uit de donkere kelder.

Plotseling verstarde Abe. ‘Hoorde je dat?’

‘Wat?’ vroeg ze, en ze vervloekte zichzelf in stilte, en de oude vrouw ook. ‘Nee, ik hoorde niets.’ Ze deed nog een stap in Abels richting, maar dat stomme oude wijf kreunde opnieuw en Abel fronste bedenkelijk. Cela deed alsof ze niets had gehoord. ‘Je kent dit oude huis, waarschijnlijk een rat of zo.’

Haar broer deed een paar stappen naar beneden, de smalle trap af. ‘Ratten maken niet zo’n geluid.’

‘Abe,’ riep ze, maar hij had de olielamp al uit haar hand gegrist en duwde haar opzij om naar beneden te gaan. Ze deed haar ogen dicht en wachtte de onvermijdelijke woede-uitbarsting af. Toen het zover was gaf ze zichzelf – en Abel – een moment de tijd voordat ze naar de kelder terugging.

‘Verdomme, Cela, wat gebeurt hier?’ vroeg hij, neerhurkend bij de vrouw. Zijn marineblauwe nachtwakersuniform stond strak om zijn schouders en hij had zijn neus in zijn overhemd weggestopt. Ze kon het hem niet kwalijk nemen, want de vrouw stonk behoorlijk. Daar was geen kruid tegen gewassen.

‘Jij hoeft je er niet druk om te maken,’ liet Cela hem weten, en ze sloeg haar armen over elkaar. Misschien was het een dom besluit geweest de Magiër te helpen, maar het was tenminste haar eigen besluit. Abe kon wel denken dat het zijn plicht was de vaderrol op zich te nemen nadat hun vader was overleden, maar Cela was geen klein kind meer. Ze had niet bij elke stap die ze zette de goedkeuring van haar oudere broer nodig, zeker niet wanneer hij vijf dagen in de week van huis weg was.

‘Hoef ik me niet druk te maken?’ vroeg Abe ontdaan. ‘Er ligt een blanke vrouw halfdood in mijn kelder, en ik hoef me geen zorgen te maken? Wat heb je jezelf nu weer op de hals gehaald?’

‘Het is ónze kelder,’ zei ze, met nadruk op dat ene woord. De kelder van het huis dat hun ouders aan hen béiden hadden nagelaten. ‘En ik heb me helemaal niks op de hals gehaald, ik help gewoon een goede kennis,’ vertelde ze hem terwijl ze haar schouders rechtte.

‘Is ze een kennis van je?’ Er trok een schaduw van ongeloof over Abes gezicht.

‘Nee. Ik heb een vriend beloofd voor haar te zorgen totdat ze...’ Maar het voelde op de een of andere manier niet goed om de dood bij naam te noemen wanneer die al zo dichtbij was. ‘Ze heeft niet lang meer.’

‘Dat doet er niet toe, Cela. Weet je wel wat er met ons kan gebeuren als iemand erachter komt dat ze hier is?’ vroeg Abel. ‘Hoe moeten we uitleggen dat er een blanke vrouw in onze kelder ligt dood te gaan? We kunnen dit huis kwijtraken. Wat zeg ik, we kunnen alles kwijtraken.’

‘Niemand weet dat ze hier is,’ bracht Cela ertegen in, al kromp haar maag ineem. Waarom had ze hiermee ingestemd? Ze wilde dat ze het kon terugdraaien, ze kon zichzelf wel voor het hoofd slaan omdat ze alleen al had overwogen Harte te helpen. ‘Jij en ik, wij zijn de enigen met een sleutel van de kelder. De huurders hierboven weten er niks van. Ze komen ook niets te weten. Ze legt vannacht nog het loodje, en dan hoeft jij je nergens meer zorgen om te maken. Eigenlijk had je nog niet eens thuis moeten zijn,’ voegde ze eraan toe, alsof dat iets uitmaakte.

‘Dus je wilde het achter mijn rug om doen?’

‘Het is net zo goed mijn huis,’ beet ze hem toe. ‘En ik ben niet helemaal achterlijk, want ik heb iets gekregen voor de moeite.’

‘Je hebt er iets voor teruggekregen.’ Abes stem klonk hol.

Ze vertelde hem over de ring die ze in haar rok had genaaid. Die was afgezet met een grote heldere edelsteen en was waarschijnlijk een fortuin waard.

Abel schudde zijn hoofd. ‘Denk je soms dat je zomaar bij een of andere dure juwelier in East Side binnen kan lopen om hem te verkopen?’

Cela’s maag keerde zich om. Hij had gelijk. Waarom had ze dat zelf niet bedacht? Ze kon de ring onmogelijk verkopen zonder argwaan te wekken. Niet dat ze dit aan hem wilde toegeven, niet nu. ‘Het is gewoon een onderpand, meer niet.’

‘Dit huis is ons onderpand,’ grauwde Abel, en hij keek omhoog alsof hij door het plafond heen naar de begane grond kon kijken, waar zij woonden, en verder omhoog naar de eerste verdieping, die de familie Brown huurde, en naar de zolder, waar een rij houten bedden stond die ze in de winter aan berooide, noodlijdende mannen verhuurden. ‘Onze ouders gaven ons financiële zekerheid toen ze ons dit nalieten.’

Hun huis was inderdaad gekocht en afbetaald met het geld dat hun vader met hard werken had verdiend. Dat hield in dat niemand ze kon wegsturen of

de huur kon verhogen alleen vanwege hun huidskleur. Maar het was meer dan dat. Het was elke dag weer het bewijs dat hun moeder de juiste keus had gemaakt toen ze met hun vader trouwde, wat haar familie er ook van had gevonden.

De vrouw kreunde weer en ze haalde rochelend adem, alsof de dood zelf de lucht uit haar longen trok. Het klonk zo wanhopig en hulpeloos dat Cela tegen wil en dank bij haar neerhurkte.

‘Luister je wel naar me, Cela?’ vroeg Abel.

De blanke huid van de vrouw was nog bleker geworden en haar ogen stonden wezenloos, levenloos. Aarzelend reikte Cela naar haar koele hand en nam die in de hare. Onder de nagels waren de vingertoppen al blauwig. ‘Ze gaat dood, Abe. Het is haar tijd, en hoe dom het misschien ook van me was om haar hier te laten brengen, een stervende vrouw laat ik niet alleen, wie of wat ze ook is.’ Cela keek naar haar broer op. ‘Jij wel?’

De frustratie was van zijn gezicht af te lezen, maar even later deed hij zijn ogen dicht en ontspande hij zijn schouders. ‘Nee, Konijntje,’ antwoordde hij zacht. Hij gebruikte de koosnaam uit haar jeugd. ‘Ik denk het niet.’ Hij opende zijn ogen weer. ‘Hoe lang heeft ze nog, denk je?’

Fronsend staaarde Cela naar de fragiele vrouw. Ze wist het niet precies. Toen hun moeder vijf jaar geleden aan tbc was overleden was Cela nog maar net twaalf. Haar vader had haar tot het laatste moment weggehouden uit de kamer met de zieke om haar te beschermen. Hij had altijd geprobeerd zijn gezin te beschermen.

‘Hoor je het doodsgerochel niet? Ze heeft hooguit nog een paar uur... misschien zelfs maar minuten. Ik weet het niet. In ieder geval niet lang meer.’ Het geluid dat de oude vrouw maakte was een van de dingen die ze zich herinnerde van toen ze erbij was op het moment dat haar moeder haar laatste adem uitblies. Het was dat ziekelijke, flinterdunne gereutel dat absoluut niet als haar altijd zo vrolijk lachende moeder had geklonken. ‘Ze zal de nacht niet overleven.’

Samen wachtten ze in stilte af tot de borst van de vrouw ophield met bewegen.

‘Wat moeten we doen als ze is overleden?’ vroeg Abel nadat ze een tijd bij haar hadden gewaakt. ‘We kunnen er niet zomaar iemand bij halen.’

‘Als ze is overleden wachten we tot het nacht is en dan brengen we haar naar St.-John’s in Christopher Street,’ vertelde Cela hem, al begreep ze niet echt waar dit idee vandaan kwam. Ze had het er nog niet uit geflapt, of ze wist zeker dat het een goed plan was. ‘Daar kunnen ze het verder afhandelen.’

Abel schudde zijn hoofd maar sprak haar niet tegen. Ze zag aan hem dat hij iets beters probeerde te bedenken, toen plotseling een harde bonk op de vloer van de bovenverdieping klonk.

De blik in Abels bruine ogen ontmoette de hare in het flakkerende licht van de olielamp. Het was al over tien, te laat voor bezoek. 'Er is daar iemand,' merkte hij op alsof Cela dat niet zelf al had bedacht. Zijn stem klonk net zo bezorgd als zij was.

'Misschien gewoon een pensiongast die een slaappleats voor de nacht nodig heeft,' zei ze.

'Daarvoor is het buiten niet koud genoeg,' mompelde hij meer tegen zichzelf dan tegen haar, terwijl hij naar het plafond staaarde. Het gebonk klonk opnieuw, alleen nu harder en dringender.

'Laat nou maar,' suste ze. 'Ze gaan heus wel weer weg.'

Met een gespannen blik in zijn ogen schudde Abel opnieuw zijn hoofd. 'Wacht hier, ik ga kijken wat ze komen doen.'

'Abe...'

Hij luisterde nooit naar haar, bedacht ze toen hij in het donker van de trap verdween die naar het appartement erboven leidde. De olielamp had hij tenminste bij haar achtergelaten.

Cela wachtte af terwijl Abes voetstappen op de vloer boven haar klonken. Ineens hield het gebonk op en hoorde ze zware mannenstemmen.

Tot ze ineens begonnen te schreeuwen.

Bij het plotse geluid van een gevecht vloog Cela overeind, maar voordat ze ook maar één stap kon zetten doorkliefde een pistoolschot de stille avond, gevolgd door een doffe bonk van een lichaam dat op de vloer viel, en ze hapte naar lucht.

Nee!

Nu waren er nog meer voetstappen, van zware laarzen. Er waren mannen in hun huis. In háár huis.

Abel.

Ze wilde naar de trap lopen, gedreven door de sterke behoefte om naar haar broer toe te gaan, maar vanbinnen ging er een knop om, als een soort oerinstinct dat ze niet kon bevatten en waar ze niet tegen kon vechten. Het was of ze aan de grond genageld stond.

Ze moest bij haar broer zien te komen, maar ze kon zich niet bewegen.

De kranten stonden vol met nieuws over de patrouilles die de stad uitkamd en huizen doorzochten, die ze vervolgens platbrandden. In de immigranten-

wijken, vlak bij de Bowery, waren de branden inmiddels bedwongen. De huizenblokken ten westen van Greenwich Village, waar haar vader tien jaar geleden het huis waar ze woonden had gebouwd, waren veilig gebleven. Cela wist maar al te goed hoe snel dingen konden veranderen en dat de veiligheid van vorige week niets betekende voor vandaag of morgen.

Er waren mannen in huis.

Ze kon hun stemmen horen, hun voetstappen in haar lijf voelen resoneren, terwijl ze zich door de vertrekken verspreidden alsof ze de kamers doorzochten. Waren het inbrekers? Zochten ze iets?

Het kon Cela niet echt schelen. Ze wilde alleen weten of Abel ongedeerd was. Ze moest naar boven, maar het leek alsof ze niets meer over haar eigen wil te zeggen had.

Zonder dat ze wist waarom of wat haar bezielde draaide ze zich om, weg van de trap die naar het huis leidde dat haar ouders tien jaar geleden met hun zuurverdiende geld hadden gekocht, en liep ze naar de blanke vrouw die inmiddels dood was gegaan. Met haar vingertoppen sloot Cela de ogen van de overledene. Ze sprak een kort gebed uit voor haar ziel – en die van haarzelf – en klom de korte loopplank op naar het kolenhok.

Ze duwde de deuren open en klom naar buiten, de frisse avond in. Haar voeten bewogen voordat ze zichzelf kon stoppen, voordat ze aan Abel kon denken, of aan alle andere dingen die ze aan haar hoofd had. Hoe ze het ook probeerde, ze kon niet stoppen met rennen, dus was ze de hoek al om en uit het zicht verdwenen toen de vlammen uit de ramen sloegen van het enige thuis dat ze ooit had gekend.